

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1686/2015
12.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача СЗРУ Т. у стечају из Н.С., чији је пуномоћник Ч.Н., адвокат из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 98/15 од 22.09.2015. године, у седници одржаној 12.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 98/15 од 22.09.2015. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 98/15 од 22.09.2015. године, одбачен је захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13) Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 6/15) који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба основана.

Према стању у списима, предлагач је 22.04.2014. године, Уставном суду Републике Србије, поднео уставну жалбу због повреде права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Новом Саду у предмету П 3233/2008. Уставна жалба је добила ознаку Уж 3588/14. Уставни суд је, након измена и допуна Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 101/13), списе доставио на надлежност Апелационом суду у Новом Саду.

Апелациони суд у Новом Саду је извршио увид у списе Основног суда у Новом Саду П 3233/2008, па је утврдио да је тужилац дана 11.09.1996. године поднео тужбу Општинском суду у Новом Саду, којом је тражио да се тужени В.А., Н.А. и Р.И. обавезу на исплату износа од 12.334,86 динара, са означеном законском затезном каматом. Такође је утврђено да је на рочишту за главну расправу од 10.03.2009. године донето решење којим је утврђен прекид поступка због смрти туженог В.А., које је након тога постало правноснажно. Поднеском од 12.02.2013. године, тужилац је обавестио суд да је у односу на њега отворен стечајни поступак дана 09.11.2010. године и да је постављен стечајни управник. Стечајни управник је преузео поступак и предложио да се исти настави и предмет уступи Привредном суду у Новом Саду. Основни суд у Новом Саду је решењем П 3233/08 од 22.02.2013. године одбио предлог за наставак поступка, зато што је прекид поступка утврђен због смрти туженог В.А., а не због наступања правних последица отварања стечајног поступка. Ово решење постало је правноснажно 12.03.2013. године. Поднеском од 10.07.2014. године, тужилац је означио законске наследнике покојног В.А. и позвао их да преузму поступак, предлажући суду да службеним путем прибави адресе законских наследника.

Побијаном одлуком првостепени суд је одбацио захтев за заштиту права на суђење у разумном року, јер се у току трајања прекида поступка не може налагати убрзање поступка, односно одређивати примерен рок за окончање истог, што је основни циљ поступка по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року. Према разлозима побијаног решења, пошто је парнични поступак у прекиду, не може се налагати убрзање поступка суду који га води, а основна сврха захтева за заштиту права на суђење у разумном року је издавање налога да се поступак убрза, што овде није могуће, то нема услова за мериторно одлучивање о захтеву, због чега је одбачен.

Овакави разлози првостепеног суда нису прихватљиви, а околност да је поступак у прекиду није разлог за одбацивање захтева за заштиту права на суђење у разумном року. Према члану 8а ст. 1. и 2. Закона о уређењу судова, странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року, а захтевом из наведеног првог става може се тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року. Из наведеног произилази да је законски услов за остварење права на судску заштиту по наведеном основу да судски поступак, поводом кога се заштита тражи у време подношења захтева није правноснажно окончан. Одлуком о прекиду поступка парнични поступак није правноснажно окончан. У поступцима заштите права на суђење у разумном року главни захтев је захтев за утврђење повреде права на суђење у разумном року и суд о њему мора да одлучи. Странка може да истакне још два захтева: захтев за убрзање поступка и за примерену накнаду (накнаду у новцу или други вид сатисфакције који може бити усвојен ако је захтев за убрзање основан). У овом случају у време подношења уставне жалбе парнични поступак није био правноснажно окончан, а предлагач, односно подносилац уставне жалбе је изричито определио захтев за утврђење да је у парничном поступку пред Основним судом у Новом Саду повређено његово право на суђење у разумном року, као и за исплату новчане накнаде због повреде наведеног права. Код оваквог

стања неразумљиви су и нису прихватљиви разлози побијане одлуке о недозвољености захтева, услед чега је првостепено решење укинута.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити указане неправилности, утврдиће све одлучне чињенице у вези поступања Основног суда у Новом Саду у парници П 3233/08, допринос странака дужини парнице и процесно понашање предлагача, сложеност поступка, значај правне ствари за предлагача, као и да ли постоје законски услови за наставак поступка, а затим ће донети нову одлуку у овој правној ствари.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци решења на основу члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**